

הדרך הישרה

עלון לחיזוק דרך חב"ד המקורית
כפי שהורנו רבותינו נשיאינו

גליון א' • חג הסוכות תשע"א

דרך החסידות

האט קיין פאראיבול ניט וואס איך רוף אן די אלע זאכין מיט זייערע אמת'ע נעמען, א מאל מוז מען דאס ארויס זאגן דעם אמת, בעטין רחמים אז מי זאל רחמנות האבין אויף זיך אליין און זעהען אין וואס פאר רוחניות'דיקן תהו ובהו מצב מי געפינט זיך.

איצטיגע חסידות'ע יונגע לייט, אויך אפילו די וואס האבין גילערינט אין די חסידות'ע ישיבות ווערין אויך פארשלעפט מיט דער כוואליע פון דער דעה זרה פון חיצוניות.

די דעה זרה אז מיט חיצוניות'דיקע חסידות'שע זאכין, ווי זיין בא א פארבריינגען, משתתף זיין זיך אין א חסידות'ע שמחה, אפהיטן א הילולא, גיין אין לבושי החסידים, און זינגען א חסידות'ן ניגון איז מען א חסיד, האט ר"ל מאבד גיווען כמה וכמה נפשות בא חסידי חב"ד, און אפולע חסידות'ע יונגע לייט זיינען נעבעך פארטרונקען גיווארין – עס איז מיר ביטער צו זאגן דעם טרויערדיקן אמת – אין עומק רע.

עס איז שווער צו ריידן און ארויס-זאגן דעם אמת, אבער עס העלפט ניט ווי שווער עס זאהל ניט זיין מוז מען זאגן דעם מצב ווי ער איז.

עס זיינען פראן צווישן די חסידות'ע יונגע לייט וואס האבין זיך אויפגיהאדעוועט אין חסידות'ער סביבה, אין פרומע חסידות'ע הייער, בא פרומע חסידות'ע מלמדים, וואס מצד דעם איז די חיצוניות פון די יונגע לייט חסידות'ע אבער דער אינוועניג זייערער איז פוסט.

זיי – די יונגע לייט – זיינען פוסט פון תורה, פוסט פון יראת שמים, פוסט פון מדות טובות.

חסידים פי' אלו המתנהגים בדרך החסידות, ולא רק שקורים את עצמם בשם זה

ה' אד"ר תשי"ז

במ"ש אודות שישנם חסידים (ובטח כוונתו לאלו הלומדים ומתנהגים בחסידות, לא לסתם הקוראים א"ע חסידים) מאחרים זמן ק"ש ותפלה וכו' מפני ההתבוננות שקודם התפלה וכו'.

אג"ק ח"ד ע' תז

הדעה זרה שבמעשים חיצוניים (התוועדות, הילולא, ניגון, לבוש וכו') נהיים חסידים - איבד נפשות רבות והושקעו בעומק רע

שמע"צ ושמח"ת תרצ"ז

איצטער ווערן אזוי גערופענע חסידות'ע יונגע לייט, פון זיך אליין – כלומר'שט – חסידים. זיי זיינען זעך אליין מחנך און זיינען זעך אליין מדרך, קאן מען שוין פארשטיין אומשטיינס גיזאגט, וואס פאר חינוך עס איז, און וואס פאר א הדרכה עס איז.

איצטיגע חסידות'ע יונגע לייט האבין שלום גימאכט מיט די אמאליקע חסידות'שע שונאים, ווי צביעות, שקר, רכילות, לשון הרע, גאווה, חוצפא און רוע הלב, נאר זיי פארוויקלען דאס אין חיצוניות'דיקע כלומר'שטע חסידות'ע קליידער.

די סיבה פון דעם אלעמען איז דער העדר המשמעת, פון קליינער הייט אהן האט ער ניט מקבל גיווען דעם עול פון א מחנך און מדריך, ער האט זיך אליין מחנך גיווען און האט זעך אליין מדריך גיווען, און פון דעם חינוך איז אויסגעוואקסען אזא ווילדע פרי, א שיין גלאנציקער דרוסין מיט א צופוילטין אינוועניג.

סה"ש תרצ"ז ע' 182

ירידת מצב חסידים: אינם לומדים ברבים, כ"א צ"ל הראש, מדברים בתפלה • עשו חסידות חדש לעצמם • נוגע בנפשות ממש!

כ"ד תשרי תרפ"ד

מכתבו הגיעני ונהניתי במאד מאד מההתעוררות שלהם ואין הדבר חדש כלל, כי העיקר בכל עיר ועיר הוא המעורר, וכאשר אחד מתעורר לאיזה דבר טוב, מועיל הוא גם לחביריו, כי לב ישראל פתוחה היא לכל דורש טוב, ואין טוב אלא תורה, ואשמים הם הראשים בכל עיר אשר אין נותני לבם ודעתם אל הדברים והענינים אשר עליהם מוטל לעשותם, ויוצאים ידי חובתם זו באמתלאות וטענות של הבל, דברים שאין בהם ממש,

באים לביהכ"נ לדבר דברים בטלים ולא להתפלל, ובפרט לקבוע עתים לתורה, ע"ז נמצא בכל עת כמה וכמה מניעות, וכאשר לעת מן העתים מתקבצים אדעתא של לימוד, הנה יוצא מזה מריבות וקטטות (כמב' בד"ה החלצו) כי כל אחד בונה במה לעצמו, הוא הגדול באחיו, ולו משפט הבכורה להגיד דעה בראש והכל צריכים להיות בטילים איליו, כן הוא חושב, והשני רואה פחיתותו אשר כל הגדלות שלו אינו שוה מאומה, והוא רק רמת רוח וגסות (כי הזולת מכיר בטוב, ורואה את האמת באשר הוא, וכידוע המאמ' אז חסידי האבין א חוש הריח, ובפרט במקום שריחו נודף ביותר הרי נראה לכל, הענין כמו שהוא, שזהו רק גסות) וישות, ובמילא נופל כל הבנין ח"ו,

ויום ירדוף יום, חדש נכנס וחדש יוצא, שנה נכנסת ושנה יוצאת ועדת חסידים בעיר ההיא לובשת צורה אחרת לגמרי כל אחד דרכו ישרה בעיני עצמו, הוא המשכיל והוא העובד, משכיל בלא ידיעה, ועובד בלי יראת אלקים, ועושים להם דרכים חדשים אשר לא שערום אבותינו רבותינו הק' צוקללה"ה,

הנשמע כזאת בעיר של עדת חסידים, כי בהבתי כנסיות לא יתפללו, והמתפלל תפלתו חטופה, מדברים בעת קריאת התורה, וחזרת הש"ץ, ובזה מראים את החסידות, ובד"כ מבטלים כל ענין של יראת אלקים הן בהנוגע לגדולים ובפרט לתשב"ד

כאלו אמרו נואש ואין דואג, ועושים דרכים חדשים, מחללים את כל הקדוש לאבותינו ורבותינו, ועושים נגד התורה ביד רמה, ובעזות נוראה, דבר המכאיב לב ונפש היפה, ומזה משתלשל ענינים נוראים הנוגעים בנפש ממש.

ועתה אם אמת נכון הדבר אשר נמצא במחנם עדת חסידים מהמקושרים אל הוד כ"ק אבותינו רבותינו הק' צוקללה"ה נבג"מ זי"ע, והחפצים בזכותם, יטיבו דרכם, ויקבלו על עמם לבוא מידי יום ביומו אל התפלה לבית הכנסת, ולהתפלל בצבור, (מובן הדבר כי אלו המאריכים בתפלה בינם לבין עצמם, יהי' ד' אלקי אבותינו בעזרם בגו"ר) ולעמוד איש איש במקום קבוע (ולא כאלו המטיילים ממזרח למערב ומצפון לדרום) ולהזהר מדיבור בבית הכנסת מעת התחלת התפלה עד אחר עלינו, ולשמוע חזרת הש"ץ וקריאת התורה,

ולקבוע שיעורי לימוד, לימוד עין יעקב בין מנחה למעריב, ושיעור גמרא, פרק תניא, פרק משניות, שו"ע והדומה, ואיש איש מעדת החסידים יבחר לו מקום באיזה לימוד שיהי' לפי ערכו, ויקבעו אחד שיחזור דא"ח מדי שבת בשבתו בע"פ, ובשבת קודש קודם התפלה ילמדו דא"ח בכנופיא בבית הכנסת דוקא, והתפלה תהי' במתינות, ויקבעו את קופת הרמבעה"נ כאשר יסדו הוד כ"ק אבותינו רבותינו הק', והעושה כן הוא הנחשב על דגל החסידים, ועליו יופרש סוכת שלום וזכות כ"ק אבותינו רבותינו הק', והממאן בזה נדחה הוא בשתי ידיים.

ובזה הנני ממלא את ירך בתור תלמיד המוסד תו"ת, אשר תעשה אסיפה גדולה מאנ"ש שי' במחנם ולבאר לפניהם את המצב באשר הוא, כי ירד ירדה ח"ו עדת החסידים, ובאשמת אשמים, אשר איש איש ימצא מי האשם, נסוגו אחור ח"ו, חסידים בלא חסידות, ובלא מדות חסידות, ויבנו להם דרך חדשה.

ובכן הנני פונה אליהם בשם החסידות אשר איש איש ישוב אל קנו, ויקבע לו מקום בבית הכנסת והמדרש, באחד השיעורים אשר לפי ערכו, מלבד אשר בשבת קודש כאו"א מחוייב לבוא אל הלימוד דא"ח, ויעריכו רשימה מיוחדת מכל מתפללי ביהכ"נ וביהכ"נ, ובכל ביהכ"נ וביהכ"נ יהי' איש נבחר אשר הוא ישגיח על הסדר האמור, והעובר בשאט נפש ידע כי אין לו חלק בזכות אבות, והמקבלים עליהם רכי אבותינו ופקודתם יתברכו בברכה כפולה ומכופלת מנפש ועד בשר.

אג"ק הריי"צ ח"א ע' ר"פ

לזכות

זעלדא בת שיינדל טעמא שתחי'